

**Als de pesters lachten, was
het altijd met mij (De
Morgen)**

● Nicolas Casy (foto onder) maakte met *Drown 2006* een film over een pijnlijk aspect van zijn tijd op de schoolbanken: een langdurige episode in zijn leven waarin hij veelvuldig gepest werd. *etc*

Ik heb wel gegamed, maar nooit fanatiek. "Ik heb herhaaldelijk geprobeerd om me in de groep te gooien. Af en toe is dat gelukt, veel vaker is dat mislukt. Ze vanden mij wel toe, maar ik kreeg ook snel de stempel van 'die acteur, die het altijd beter wist'. Ze wonden mij pretentius. Maar als we toneel-opdrachten kregen voor school, vroegen klasgenoten mij wel voor hun groepje. Dan dacht ik ze hebben mij toch graag. Maar zodra het achter de rug was, spraken ze weer belijk over mij."

"Ze doen alsof ze zijn vriend zijn, maar dat is niet zo", zegt een meisje in *Drown 2006*. "Ze willen gewoon dingen van hem gedaan krijgen. Ik denk niet dat hij dat door heeft."

Nicolas: "Ik werd niet echt uitgescholden, maar kreeg wel denigrerende opmerkingen te slijden. Als de pesters lachten met iemand in de klas, was het altijd met

mij. Er hoefde maar een zinnetje in een boek Nederlands te staan over een acteur of er volgde meteen smadelijke commentaar. Moest Nicolas niet nog eens een liedje zingen voor ons? Echt sarcastische opmerkingen die vaak truffen. Daarna zeiden ze: "Is maar om te lachen he, Nicolas." Maar je weet wel wanneer het slecht bedoeld is. Dat komt best hard aan. En als je dat vaak hoort, stapelt zich dat op."

"Ik was heel snel van de kaart en diep geraakt door die kritiek. Maar ik liet dat niet zien. Ik lachte eens, reageerde nogal machter. In 't begin ging ik er nrg op in. Dan kreeg ik kwsad terug of vroeg waarom ze mij lastig vielen. Soms draaide ik mij experts naar degene die een gemeete opwerking maakte, in de hoop dat een leerkracht het ook sien en er iets aan toe doen. Stilletjes hoopte ik zelfs dat ze die leerlingen zouden huiten smjten. Dan was ik

'Ik heb herhaaldelijk geprobeerd me in de groep te gooien. Af en toe is dat gelukt, veel vaker mislukt'

ervan af. Maar sommigen zagen dat gewoon niet."

"Het cliché wil dat pesten ook fysiek woedt. Dat is bij mij nooit gebeurd. Ik heb ook nooit gemene sms'jes of zo gekregen. Bij mij was het eerder psychologische oorlogsvoering. Soms was het rustig en gebeurde er niets. Er waren ook goede dagen. Maar die ene dag was het dieptepunt. 'Hee acteurje, zing nog eens een liedje.'"

Hee, jong

Mei 2006. "Het was de laatste les voor de middag. Ik zat vooraan. De leerkracht liet de klas eventjes alleen. De uitgelezen kans voor die pesters om zich te wreken. Het had elke dag kunnen zijn, maar net die dag is het gebeurd. Voordien had je enkele pesters in de klas die het voortouw namen, de rest bleef stil of lachte eens mee. Die dag deed de hele klas mee."

Wanneer Nicolas vooraan gaat zitten, voelt hij een slag in zijn nek. Iemand mikt een zware pennezak naar zijn hoofd. Dan begint het getreiter. "Moet jij uw liedje niet nog eens zingen?" "Jibba, Nicolas, knutsaan, misschien een dansje erbij", jooest een meisje het uit en ze begint hem vernijng te persifleren. "Ik wil u snubbet over kwijf", smeert ze. "Hee jonger, ik heb wel op u gesond he. Zoudt ge eens niter terug doen", pookt een andere jongen het nog wat op. "Hee, hoe zit het jong", dringt een andere aan als Nicolas niet reageert. "Beseft jij dan niet dat niemand iets om u geeft? Nicolas probeert zich te verweren. "Ge kunt mij niet eema. "Och, hee de klas haat u, Nicolas."

"Die scène in de klas is volledig echt. Die woorden heb ik letterlijk gehoord. Dat vergeet je niet. Veel mensen schrikken als ze die scène zien. Het was zeker niet elke dag zo, maar die dag was de druppel waardoor heel mijn wereld instortte. Toen ging het er echt boel erg over. Ik wil het niet dramatiseren, maar dat was de ergste pestdag. Ergst is het niet geworden, maar het is wel lang blijven duren. Tot het zede middelbaar, daarom was het zo zwaar."

"Ik herinner mij ook nog een dag dat het ontzettend hard gemenevud had. Toen de bel het einde van de pauze inhulde, geraakten de leerkrachten niet op de speelplaats door een enorm sneeuwbalengevecht. Toen heeft iemand het idee geïncoreerd. "Komaan, we gooien allemaal op Nicolas." Ik denk niet dat iedereen iets tegen mij had, maar ik was wel het zwaarte schaarje van de school. Dan kreeg ik een lawine sneeuwballen over mij heen. Op zich was dat misschien niet zo erg, tot ik er één leihard in mijn gezicht kreeg. Dan ben ik naar binnen gerend."

"Er zijn dagen geweest dat ik niet meer naar school wou, maar ik ben elke dag toch weer gegaan. Zelfs met een positief gevoel: het kan veranderen. Maar dat gebeurde natuurlijk niet. Ik was wel elke dag extra een op mijn hoede. Daar heb ik het nu nog moeilijk mee. Ik ben nog altijd heel wantrouwig. Als ik mensen in een groepje zie praten, denk ik snel: ze zijn over mij aan 't ruidelen, ze hebben het op mij gemunt. Terwijl dat vaak niet zo is."

Kuddedieren

"Ik trok mij op aan mijn vrienden. Ik had er nog. Enkelen zaten in mijn klas. Sommigen namen het voor mij op als het getreiter begon, anderen bleven stil. Uit schrik om hun andere vrienden, de pesters, te verliezen. Ze verkoren liever mij dan die anderen." Dat is toch luf en haat? "Ja, maar ik begrijp wel hoe dat gaat."

"Mensen die mee huldten met de pesters - de meelopers, niet de aanstokers - kon ik ook vrij snel vergeten. Die neem ik niets kwalijk. Dat is groepsdruik. Een paar

figuren beginnen te lachen met iemand, het is fun en dan doe je automatisch mee. Zonder dat je het echt gemeen bedoelt. Mensen zijn kuddedieren."

"Ik deed er alles aan om weer bij de groep te horen en te zorgen dat alles weer oké was. Door vriendelijk te blijven, hoopte ik dat ze ook weer sympathiek tegen mij zouden doen. Ik ben dat blijven volhouden. Ik hoopte dat ze na een tijdje wel zouden zeggen: die Nicolas is best wel een sympathieke jongen, ook al heeft hij zijn uitbundige kanten en vertikt hij graag horendruik. Terwijl ik ook gewoon att had om te doen of ik met een stoel op hun hoofd zou timmeren om te kijken of ze dan nog zoveel prats zouden hebben. Maar dat deed ik natuurlijk nooit. Dan kon ik vriendschap met hen helemaal vergeten."

Ouders weten van niks

Waarom zou je bevriend willen zijn met mensen die gemeen doen? "Ik wou laten zien dat ik niet die dikke nekken voor wie ze mij uitmaakten. Dat ik mij niet beter voel dan al de rest. Achteraf gezien was dat fout. Waarom zou je vriendelijk blijven tegen mensen die je hett leven zwaar maken? Maar wat is dan wel de juiste reactie? Daar heb ik mij al zo vaak het hoofd over gebeukt."

Ik weet het nog altijd niet. Soms wou ik naar de leerkracht stappen. Maar als die dan wilden ingrijpen, weigerde ik. Dat zou het alleen nog erger maken. Dan zouden ze denken dat ik zo weer naar aandacht hengeelde. Dan had ik liever dat er niets gebeurde. Ook tegen mijn ouders heb ik niets gezegd. "Ook voor die ouders was de impact van *Drown 2006* immens. "Maar ben ik het meest van geschrokken: dat wij ons niet realiseerden wat zich daar afspeelde", zegt Nicolas vader die erbij is kunnen zitten. "Weinig ouders van gepeste kinderen weten dat, denk ik. Gelukkig heeft Nicolas er geen trauma aan overgehouden. Hij kon zich aan zijn andere activiteiten optrekken. Maar als je dat niet hebt, moet je terugvallen op je ouders. En als zij het niet weten, kan ik me voorstellen dat het fout afloopt. Er is niet veel nodig. Eén of twee aanstokers die de boel in gang zetten en de rest doet mee om erbij te horen. Zo krijg je een sneeuwbal die almaar groter wordt."

Heeft Nicolas zelf ooit gepest? "Nee, maar ik ben ook wel af en toe een meeloper geweest. Als er in groep gelachen werd met iemand anders, dan lachte ik wel eens mee. Ook omdat ik dacht: 'Oef, deze leer ben ik eens niet aan de beurt.'"

Hij gaat er al bij al vrij losjes mee om. Hij knult. "Ik heb het allemaal afgesloten. Het heeft mij ook goed gedaan te horen dat ik niet de enige ben die gepest is geweest. Veel mensen die meededen aan Junior Eurosong hebben mij later eemalide verhal verteld. Ik trek mij ook op aan alle mensen die ik heb gekregen. Ik speel mee in een serie op Ketnet. Ik maak filmpjes, ik kan geweldig dingen doen."

"Toen had ik soms wel spijt van al mijn nevensactiviteiten. Als je van alles naar je top geshingend krijgt, dan denk je: waarom kan ik nu niet gewoon zijn? Die kritiek heb ik mij lang heel erg aangetrokken. Sinds ik het filmpje heb gemaakt en heb gepost, weet ik dat ik mij niet meer moet schamen. Kritiek raakt me minder. Als mensen nu reageren dat ik enkel aandacht zoek met *Drown 2006*, denk ik: waar houden ze zich mee bezig? Ik ben gepest, maar dat is nu verleden tijd."

Drown 2006 is te bekijken op vimeo.com/34956105

KIES KLEUR TEGEN PESTEN!

Vlaamse Week tegen Pesten

Vrijdag gaat de Vlaamse Week tegen Pesten in, georganiseerd door het Vlaams Netwerk Kies Kleur tegen Pesten. Elk jaar vraagt de organisatie in de week voor de krokusvakantie extra aandacht voor waardevolle initiatieven die pesten aan halt wil toe roepen. Het startschot wordt gegeven met de uitreiking van de Pesten dat kan niet-prijz. Zanger/presentator Ibrahim en Ketnet-waopster Charlotte lanceren de Move Tegen Pesten. Zij roepen leerlingen en leerkrachten op om op donderdag 16 februari 2012 om 13u30 massaal mee te zingen en te dansen op de Move Tegen Pesten. Meer info: www.kieskleurtegenpesten.be